

ANILAR

Doç. Dr. Mehmet SOMER
(1958 - 2003)

Yaşamın ne getireceğini bilebilmek çok mümkün değilse de her şey olup bittikten sonra bazı anlar insanın dikkatini çekiyor. Burada küçük bir anımı paylaşmak isterim. Ben yıllardan beri zaman zaman şiir yazarım. Mehmet'in hastalığından kısa bir süre önce, fakültede odamda oturuyordum. Ders bitmişti, eve dönmek için Mehmet'in mesaisinin bitmesini bekliyordum. Akşamüzeri, güneş batmak üzere...Muhteşem bir manzara... Bir süre manzaraya dalıp gittim. İnsana o kadar güzel duygular veriyordu ki. Kağıdı kalemi aldım, şu dizeleri karaladım:

Yaşadığımız ikinci bahar değil

Yalancı bahar gülüm

Kara bulutlardan korkma

Onlar yağmur getirir

Beyaz bulutların ardından ansızın

Çıkıp geliverir ölüm.

Ne hissettiklerim ne de manzara bu dizeleri çağırıyordu. Niye yazdım? Bilmiyorum. Ama gerçekten ölüm ansızın çıkıp geldi.

Mehmet... Fakültede meslekdaşım, evde eşim, ailemde çocukları babası, hayatta hiç tereddüt etmeden sırtımı dayadığım dostum, destekçim... Her ölüm, her ayrılık bizden bir şeyler götürür; ama aynı anda bu kadar çoğunu götüreni azdır. Hayatıma girdiği andan itibaren her zaman bana çok şey öğretti. Ölümü bile... ölümü bile bunu bozmadı. Böyle bir olayın arkasından bu kadar çabuk toparlanabilmem de yine O'nun sayesinde oldu; sevgisini hep yüreğimde, elini hep omzumda hissettim. Teşekkürler Mehmet! Verdiğin ve vermeye devam ettiğin her şey için...

Ve kızlarımız, prenseslerimiz, Zeynep ile Pelin. Zaten hep çok özel iki çocuk oldular. Biz onlarla hep açık, dürüst, sevgi dolu saygı dolu ilişkiler içinde olduk. Babaları onlar için hep özel bir insan oldu, hayatlarının her anını dolduran bir babanın hastalandığını, yattığını görmek; onun ile gezmenin, onunla alış veriş yapmanın, gösterilerini onunla paylaşabilmenin eksikliğini hissetmek hiç de kolay olmadı. Hastalığın adını belki onların yanında telaffuz etmedik ama süreci hep birlikte yaşadık ve özellikle hiçbir zaman onları dışarıda tutmadık. Üzüldüğümüzde onlar da üzüldü, sevindiğimizde onlar da sevindi, küçücük kafalarından geçen kaygıları korkuları gidermek için hep yanlarında olduk. Çoğu büyük insanın göstermeyi başaramayacağı bir direnç ve inançla ayakta durdular. Belki biraz erken olgunlaştılar ama demek ki yaşamaları gereken bir deneyimdi. Hayatlarında, her şeyin hak ettikleri şekilde güzel gerçekleşmesi en büyük dileğim. Kolay bir sene değildi. Zaman zaman kemoterapi sonrasında o sıkıntılı zamanlarda, her şeye yetişmeye çalışırken yorgun düştüğüm dönemlerde, radyoterapi için hastaneye yattığımızda onlar ile ilgilenemedim demeyeceğim ama daha az ilgilenemediğim zamanlar oldu; bunları olgunlukla ve anlayışla karşıladılar. Onları çok seviyoruz.

Mehmet, kendisini uzun süre göremeyip özlediği için "nerelerdesin" diye soranlara, gülererek Atatürk'ün şu sözünü söylerdi; "beni görmek behamahal yüzümü görmek demek değildir". O bizim hep yanımızda, ya biz? İşte bu sorunun cevabı elinizde tuttuğunuz Armağan'dır.

25 Mayıs 2003 de sevgi ve gözyaşları ile uğurladık O'nu. Bu Armağan ile ait olduğu yere, hayatlarımıza tekrar giriyor. Bir kez daha hoş geldin Mehmet. Sevgiyle ve saygıyla...

Doç. Dr. Pervin SOMER
Haydarpaşa-Kasım 2005

MEHMET SOMER'E MEKTUP

Brüksel dönüşü sizin fakülteye gelmiştim, biliyorsun. Çok az tanıdığım vardı o dönemde, M.Kemal Omağ dekan yardımcısıydı (fakülteden sınıf arkadaşım) öteki yardımcı da sendin, öğrenciler tüm sorunlarıyla sana bağlıydılar hatırladığım kadarıyla. İşte senin en temel özelliğini o zaman görmüştüm, ne kadar gergin, kızgın, sinirli de olsan belli etmez, hem onlara, hem bizlere hep yumuşak, sakın yüzünle yaklaşırdın. Hâlini anlayıp da sorduğumda gene sakın, dudağının kenarında o küçük gülümsemeyle anlatırdın, tabii elinde de sigaran...

Bazen bunalıp dolaşmak için koridora çıktığında rastlardım sana, yüzünü karamış görünce şakalaşırdım seninle biraz havanı değiştirmek için. O zaman hemen yüzün değişir, gene o güzel gülümseme gelir yerine otururdu.

Gerek yönetimdeki gerek öğrencilerle olan ilişkilerinde, gerekse dostlarınla aynı sakın, saygılı ve sevimli çizimini hep korudun.

Bazen senin kapının önünden geçerken, içimden gelir, kapıyı açar "selam ..... Mehmet" (o sözcüğü yazmıyorum,aramızda, herkes bilmez) diye seslenir, sen de bir an masadan başını kaldırır, daldığın sıkıntılı âlemden çıkar, gene o sessiz kahkahalarından birini atardın. Tanıdığım kadarıyla sıkıntılarını hiç dışarıya vuramazdın ki.....

Ha bir de son yediğimiz yemek var, yerini hatırlamıyorum, siz, biz, Dinçkol'lar ve bir de Nihal Saban, ne kadar eğlenmiştik, orada da yaptığım bir şakayı önce sen anlamış, sessiz sessiz gülmüştün.

Mektubumu yakında duyduğum ama çok beğendiğim bir fıkrayla bitirmek istiyorum; iki arkadaş uzun bir yolculuk için gara gelmişler, bakmışlar gecikme var, oturmuşlar garın içindeki lokantaya yiyip içmeye başlamışlar. Gecikme uzamış, yemek uzamış derken birden düdükler çalmış, tren hızla gara girmiş, arkadaşlar ayağa fırlamış biri gelen trene atlayıp gitmiş. Kalan ise bir yandan dövünüyor, bir yandan da gülmekten katılıyormuş. Gardakiler şaşırmış, ne oluyor diye sormuşlar. Adam cevap vermiş; "yahu trene ben binecektim, o beni yolcu etmeye gelmişti, o bindi gitti, ben kaldım."

Güle güle sevgili Mehmet.....

Mehmet AKAD*

---

* Prof. Dr., Kadir Has Üniversitesi Kamu Hukuku Anabilim Dalı Öğretim Üyesi.

Mehmet Somer; sadece bir meslektaş değil, candan bir dost.

1985 yılında Haydarpaşa'nın henüz harap binasında başlayan "oda arkadaşlığı", dudaklarından eksik olmayan sigarası, gülümseyişi ve bulaşıcı neşesi.

Disiplinli, çalışkan bir akademisyen.

Her daim kalabalık sınıflarda, öğrencilerin dersini dinlemekten zevk duydukları başarılı bir öğretim üyesi.

Yine bir dönem, birlikte yaptığımız Dekan Yardımcılığı görevi. Gayet uyumlu bir mesai ile bir işi, birbirimize tanımlamaya bile gerek görmeden neredeyse aynı sonuca ulaştıran titiz çalışma anlayışı. İşin yoğunluğundan şikayet etmeyen, daima destekleyici, çözüm üretici bir çalışma insanı.

Hafta sonları arkadaşlarla yaptığımız gezilerde keyifli bir eğlence adamı.

Yıllar geçtikçe ailelerimizin büyümesi, ancak eksilmeyen birliktelikler. Saatlerce süren akşam yemeklerinde Mehmet'in hep var olan neşesi.

Sevecen bir baba.

Aynı zamanda bir hayvansever.

Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden, İstanbul Ticaret Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nin kuruluşuna katkıda bulunmak üzere ayrıldığım 2001 yılından itibaren en fazla birlikte çalışmayı arzu ettiğim kişi. Bu arzum tam gerçek olacak iken ve kendisinin Fakültemize katılma işlemleri gerçekleştirilirken, aramızdan ayrılışının üzüntüsünü yaşadığım "insan".

Ancak hep o keyifli haliyle, capcanlı belleğimde.

Her daim de öyle kalacak.

Abdullah DİNÇKOL*

---

* Prof. Dr., İstanbul Ticaret Üniversitesi Hukuk Felsefesi ve Sosyolojisi Anabilim Dalı Öğretim Üyesi

SEVGİLİ MEMOCUM

Bu yazıyı yazmak için notebookumun başına oturdüğümde, küçük oğlum elinde üzerinde mumu yanan pasta ile salondan içeriye girdi. Onu gördüğümde gözlerimden akan yaşları saklamak için yerimden hiç kalkmadan sırtım onlara dönük koltuğuma gömüldüm. Çünkü ortanca oğlum Mehmet Mert'in doğum gününü kutladığımız bugün, Mehmet'in de doğum günü. Mehmet'le aynı ismi taşıyan oğlumun doğum günleri de aynı gün olduğu için, sağlığında Mehmet'in doğum günü partilerine hiç katılamadım. Mehmet'e daha önce uğrar, doğum gününü kutlar, durumu izah eder ve eve oğlumun doğum gününü kutlamaya gelirdim. Üç oğlumdan Mehmet'le aynı gün doğan ortanca oğluma, Mehmet ismini, Mehmet'i tanımadan önce vermem ile kendi doğum günüm olan 25 Mayıs günü Mehmet'in naşını ebedi istirahatgahına ellerimle yerleştirmem bir rastlantı mıdır, bilemiyorum. Mehmet'le İstanbul Hukuk Fakültesi'ne aynı yıl girmemize rağmen birbirimizi görmeden ve tanımadan okul yıllarımızı geçirmişiz. Mehmet'le ortak dostumuz Seçkin Erel vasıtası ile tanışıp, uzun yıllar birlikte çalıştık. Sigaradan nefret ettiğimden, sigarayı bırakmaları için tüm çevremlerle hep mücadele etmişimdir. Mehmet'le ilk tanıştığım anlardan itibaren sigarayı bırakması için mücadele ettim. Mehmet kendisine ilk evini aldığı anda "içine girdiğim gün söz veriyorum sigarayı bırakacağım" diyerek bana söz verdi. Sözünün gereğini yerine getirerek sigarayı bıraktı. 15 gün sonra bir araya geldiğimizde yarım ay şeklinde bir göbek yapmış olan Mehmet, "Bak Hakkuş, sana söz verdiğim için sigarayı bıraktım, ama kilo almaya böyle devam edersem sağlığım bozulacak. Bizim ailede babam 70 yaşında, gençliğinden beri iki paket sigara içer ama hiçbir sağlık sorunu yok, böyle kilo almaya devam edersem ailede kalp rahatsızlığından ölen çok, bu sebeple kalpten öleceğim" diyerek benden verdiği sözü bozabileceğini söylememi istedi. Maalesef onun beni ikna etmesine izin verdiğim için 10 yıl sonra bu felaketin başımıza geldiğine inanıyorum. Çünkü ilk önce sigaradan dolayı hiçbir şey olmadığını söylediği çok sevdiğimiz babasını, sigaranın sebep olduğu hastalıktan kaybettik. Daha sonra da sevgili Mehmet'i. Sevgili Mehmet göz kamaştırıcı, parıltılı bir zekaya sahipti. Çok engin hukuk bilgi ve dehasına sahipti. Önüne gelen dosyayı çok seri olarak kavrar ve sonuçlandırır. İş hayatındaki sert görünüşlü yapısının tersine, özel hayatında aşırı denilecek kadar muzip olan Mehmet, sevgi dolu, tüm aile ve çevresinin derdine ortak olan, kucaklayan çok iyi bir dosttu. Somer soyadını, Atatürk'ün yakın arkadaşı olan dedesine, soyadı kanunu çıktığında Atatürk'ün bizzat kendi el yazısı ile "Somer" yazarak verdiğini ve O'nun bu soyadına gerçekten çok yakışan "Adam gibi adam" olduğunu tüm dostları bilirdi. Mehmet gezmeyi çok severdi. Arkadaşlarımız ile birlikte İznik'te bulunan evime gider, orada gündüz çevreyi gezer, bazen de göl kenarında futbol oynardık. Yaptığımız futbol müsabakasını, sevgili Serap

Helvacı kameraya almıştı. Bu kaseti CD'ye çekmek için hocamdan alıp seyrederken, Mehmet'in attığı golden sonra tişörtünü başına geçirip göbeğini oynatırken, o neşe ve yaşama sevincini görüp, isyan etmemek mümkün değil. O kadar hayat doluydu ki! Murat Canyürek musalla taşındaki Mehmet'in naşının önüne geçmiş içi kan ağlayarak, kendisi dururken Mehmet'in ölmesine içerleyerek "Ölüm sana yakışmadı" diye haykırıyordu. Evet bu görüntüleri seyrettikçe ölümün ona hiç yakışmadığını haykırmak, isyan etmek istiyorum. Yan yana çalıştığımız odada hapsirsam hemen yanıma gelir "Hakkuş ölüyor musun helvanı mı yiyeceğiz" diyerek alay ederdi. Sevgili Mehmet doçentlik kadrosunu alıp, tüm özel üniversitelerin gözdesi olduğu, çok sevdiği Dikili'den yazlığını alıp artık tam dinlenip rahat edeceği günlerini maalesef yaşayamadı. Yazlık evini yeni yerleştirdiği mayıs ayında, bacağındaki ağrısından dolayı İstanbul'a gelmişti. Mehmet o zaman hastalığını hissetmiş ve bize babası gibi hastalandığını söylemişti. Kendisini, çok kuruntu yaptığını söyleyip susturduktan sonra, nöroloji profesörü olan arkadaşımından randevu alarak birlikte yanına gittik. Mehmet, muayenesinde televizyon kaldırdığından dolayı belini incittiğini söylemişti. Bu sebeple ciddi bir araştırma yapmadan sebebin bu olduğunu zannederek üzerine düşmediğimiz bu hastalığını, 3 ay sonra akciğer filmi çekildiğinde öğrendiğimizde hepimiz şok olduk. Kaderci bir insan değilim ama tüm bu yaşadıklarımın tesadüf olduğunu da kabul edemiyorum. Bizi bir araya getiren, bizi birbirimize iten ve zamansız ayıran bir sebebin olduğuna inanıyorum. Mehmet'le belki en çok tartışıp kavga edenin de, üzülenin de ben olduğumu sanıyorum. Mehmet ile ilgili kitaba anılarımı yazmak, benim için çok zor. Öncelikle onunla birlikte yaşadıklarımın ve tüm anılarımın yeniden canlanması canımı acıttı. Sevgili dostum Memomun eşi Pervin hocamın, Mehmet'in geri döneceği hikayesine, yalandan da olsa inanıp üzüntülerimizi azaltıp bir nebze olsun teselli bulsak da, bugün Memocum maalesef yok.

Sevgili Memocum, seni çok seviyorum. Ancak unutulup hatırlanmayanlar ölü. Sen hep kalbimizdesin, seni hiçbir zaman unutmayacağım. Resmin hep gözümün önünde masamda, gülen gözlerin ve yüzünle hep karşımdasın, bana bakıyorsun. Yokluğuna hiç alışmadım, hasretinden içim acıyor, yüreğim kanıyor ve ağlıyorum.

İsmail Hakkı GÜLHAN

---

* Avukat, İstanbul Barosu

Okulda ay ocağında iŖe baŖladığımda ilk Mehmet Hocamla tanıştım. Gerçekten en iyi müşterimdi. Okulda çok sevildiğinden misafiri eksik olmazdı. Bu da benim daha çok çay-kahve satmam demektir. ay ocağında yeni olduğum için Hocamdan ay hesabı isteyemiyordum, çekiniyordum, hesabı da ođalmıŖtı. Bir cuma günü, Tarık ay hesabım kaç para, neden söylemiyorsun diye sordu. Hocam çekindiğimden söyleyemedim dedim. Neden çekiniyorsun söyle dedi. Bende kırkikimilyon, yalnız Pervin Hocaminkileri de size yazdım dedim. Oh dedi, Pervin için paraları ben ödeyeyim, oh ne ala memleket. Mehmet Hocam, Pervininkileri de bana yaz, parayı da haftada bir iste dedi. Bundan sonra, hafta sonu geldiğinde, beni görünce hemen bir yeŖillik verirdi.

Tarık KIYI

